

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία **ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύομενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιτρέπονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστολέως
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀσπῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὁδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ πρόδοί μας εἰς τὴν πρακτικὴν μόρφωσιν. — Ἡ νέα γυνή.
Γ' (κατὰ τὸν Jules Bois, ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Στῆσι διὰ
λευκῶμα (κατὰ τὸν Βύρων, ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαβιτσιάνου). — Ἡ
Χειραφετημένη (ὑπὸ Μαίης). — Ὁ μαρμάρινος ὕπνος (ὑπὸ δος Εἰρή-
νης Νικολαΐδου). — Τὸ ἐν Λονδίῳ Συνέδριον τῶν γυναικῶν (ὑπὸ
κ. Μαίης Δίουρα). — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συν-
ταγαί. Εἰδοποιήσεις. Τὸ μῖσος (ἐπιφυλλίς ὑπὸ δος Εἰρ. Νικολαΐδου).

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΜΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΚΤΙΚΗΝ ΜΟΡΦΩΣΙΝ

Διὰ τὰς Ἑλληνίδας ἐγκαταβάλλεται ἀναντιρρήτως νέα πε-
ρίοδος μορφώσεως, γίνεται ἔστω καὶ ὀλίγον ἀργά ὅ,τι ἔπρεπε
νὰ εἶχε γίνεαι ἐξ ἀρχῆς. Ἡ Οἰκοκυρικὴ καὶ Ἐπαγγελματικὴ
μόρφωσις δι' ὅσας δὲν προορίζονται διὰ τὸ διδασκαλικὸν ἐ-
πάγγελμα ἀποτελεῖ τὸν ἀπχρήκιστον παράγοντα τῆς ἐν τῷ
μέλλοντι εὐτυχοῦς ἀποκαταστάσεως.

Ὅσον εὐπορος καὶ ἂν εἶναι μία κόρη, εἰς ὅσον ὑψηλὴν τά-
ξιν καὶ ἂν ἀνήκη, ὅσα γράμματα καὶ ἂν μάθῃ, ὅσον εὐφυῆς
καὶ ἂν εἶναι, ποτὲ δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ εἶναι τελείως εὐτυχῆς,
ἐὰν δὲν εἶναι κατηρητισμένη καλῆ οἰκοδέσποινα καὶ εἰδικὴ τε-
χνίτις εἰς πάσας τὰς οἰκογενειακὰς τέχνας.

Οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τοῦ κόσμου ἄλλοτε, κατὰ τοὺς χρόνους
τῶν μεγάλων κατορθωμάτων καὶ τῶν μεγάλων κοινωνικῶν
μεταρρυθμίσεων, κατήρχοντο ἀπὸ τοῦ θρόνου τῶν τοῦ χρυ-
σοῦ καὶ εἴτε μετεμφισμένοι, ὡς ὁ Μέγας Πέτρος, εἴτε μετὰ
ἀξιωματὰ των, ὡς ὁ Λουδοβίκος τῆς Γαλλίας, ἐμάχθηκαν τέ-
χνας χειρωνακτικῶν. Δὲν εἶχε βεβαίως ἀνάγκην ὁ Μέγας Πέ-
τρος νὰ μείνῃ ὀλόκληρον ἔτος κλεισμένος εἰς ἐν σιδηρουργειῶν
τῆς Ὀλλανδίας, διὰ νὰ γίνῃ μηχανουργὸς τέλειος, ἀλλ' οὔτε
ὁ Λουδοβίκος ἠσχολεῖτο εἰς τὴν κλειθροποιίαν διὰ νὰ γί-

νη καὶ θροποιεῖς. Ἦτο ὁμοῦ ἐνδεχόμενον καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος
νὰ εὐρεθῶν εἰς ἕκτακτόν τινα ἀνάγκην διὰ νὰ χρησιμοποιοῦσαν
τὰς τεχνικὰς γνώσεις των, ἀλλὰ καὶ εἶχον τὴν ἀρχὴν ὅτι ὅσον
ὑψηλότερα ἴσταται τις, τόσον περισσότερα πράγματα ὀφείλει
νὰ γνωρίζῃ, τόσον ὀφείλει νὰ χρησιμεύῃ ὡς παράδειγμα καὶ
εἰς τοὺς κατωτέρους του.

Ἐπιτυχῶς ἢ ἀτυχῶς μέχρι σήμερον εἰς τὴν γυναῖκα ὡς
οἰκοδέσποιναν ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τῆς βασιλισσῆς τοῦ οἴκου.
Καὶ ὡς τοιαύτη ὄφειλε νὰ εἶναι τελείως κατηρητισμένη διὰ
πᾶσαν ἐργασίαν καὶ πᾶσαν τέχνην, ἢ ὅποια ἠδύνατο καὶ
ὄφειλε νὰ τελῆται ἐντὸς αὐτοῦ. Διότι ἐὰν οἱ βασιλεῖς τῶν
ἀθηνῶν βασιλείων δὲν προῖστανται αὐτοπροσώπως τῶν με-
γάλων τεχνικῶν ἔργων, τὰ ὅποια τελοῦνται εἰς τὰ ἀπέραντα
κράτη των, καὶ βασιλισσαὶ ὁμοῦ τῶν οἴκων εἶναι ὑποχρεωμέναι,
εἶναι ἠναγκασμέναι νὰ προῖστανται πάσης ἐργασίας τελο-
μένης ἐν αὐτοῖς, ἐὰν εἶναι πλούσιαι, νὰ ἐκτελῶσιν αὐτὴν αὐτο-
προσώπως, ἐὰν εἶναι πτωχαί.

Μέχρι σήμερον ἡ χωρὶς στέμμα, ἀλλὰ τόσας εὐθύναις φέ-
ρουσα ἐπὶ τῶν τρυφερῶν χειρῶν τῆς βασιλισσῆς τοῦ οἴκου πα-
ρεσκευάσθη ἀτελῶς, ἵνα μὴ εἴπωμεν δὲν παρεσκευάσθη κα-
θόλου διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς. Ἐφρόντισαν νὰ ἀναπτύξουν τὸ
πνεῦμά της μετὰ πολλὴν σοφίαν καὶ ποικίλας θεωρητικὰς γνώ-
σεις· ἐφρόντισαν νὰ μορφώσουν τὴν ψυχὴν της μετὰ πολλὰς
ἀρετὰς, πράγματα ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ μεγά-
λην ἀποστολήν της, ἀλλὰ ἐλησμόνησαν τὸ σῶμα ἢ μάλλον
τὰς χεῖρας της. Ἴσως διότι ἐφοβήθησαν μὴ χάσουν τὴν ἀπα-
λόγητα καὶ τὴν λευκότητά των, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ ἓνα τῶν
ὠραιοτέρων στοιχείων τῆς γυναικός· Ἴσως διότι αἱ μεταρ-
ρυθμίσεις καὶ αἱ πρόδοι τοῦ πολιτικοῦ ἔθελον ἠθροῦσαν ἐπαρ-
κεῖς διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀβίων χειρῶν εἰς τὰ ἐπί-
μορφα καὶ περὶ ὅπως δὴποτε ἔργα.

Ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι οἱ πιστεύσαντες τοῦτο νομοθετεῖται

της γυναικείας αγωγής: επλανήθησαν. Η πείρα απέδειξε προς τούτους ότι η πλάνη αυτή είχε ολέθρια αποτελέσματα και δι' αυτήν και διὰ τὴν εὐτυχίαν ὄλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας της. Οἱ σύζυγοι, οἱ ἄνδρες ἐν γένει, οἱ ὅποιοι, ἔνεκα πλανημένων ἐπίσης περὶ τῆς ἀνατροφῆς των ἀρχῶν, ἀδυνατοῦν νὰ ὑπηρετήσουν ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὰ ἀπλούστερα τῶν πραγμάτων καὶ οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκριβείαν καὶ τὸ καλὸν φαγητὸν καὶ τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν καθαριότητα, οἱ ἄνδρες εἶναι οἱ πρῶτοι, οἱ ὅποιοι δυταρεστοῦνται καὶ πάσχουν καὶ εἶναι δυστυχεῖς καὶ γίνονται κακοὶ καὶ δύστροποι καὶ τυραννικοὶ μετὰ τὰς γυναῖκας των ἔνεκα ἀκριβῶς τῆς ἀτελείας τῆς οἰκοκυρικῆς μορφώσεως αὐτῶν.

Μία λοιπὸν μεγάλη δυστυχία τοῦ οἴκου, ἡ καταστροφή τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης καὶ ἁρμονίας, ἡ ψυχρότης τῶν ἄλλως τε ἀγαπωμένων συζύγων προκύπτει ἀμέσως ἐκ τῆς ἀτελοῦς οἰκοκυρικῆς μορφώσεως τῆς γυναικός. Ἡ μεμφμοίρα, ἡ ἀπογοήτευσις, αἱ καθημερινὰ φιλονεικίαι μακραίνουν ἐνωρίτατα τὴν γυναικείαν ψυχὴν, ἐξερεθίζουν τὸν χαρακτήρα, γεννοῦν τὰς ἀντεγλήσεις, αἱ ὁποῖαι πολλάκις καταλήγουν εἰς διαζύγια.

Εὐτυχῶς ὅτι ἡ «Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων» μετὰ τῶν πρώτων ἀναμορφωτικῶν ἔργων της ἔταξε τὴν γυναικείαν οἰκοκυρικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν. Ἡ σχολή μας τελειοποιουμένη ὁλονὲν ἀποτελεῖ τὸ φυτώριον, εἰς τὸ ὅποιον προσέρχονται μαθήτρια ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἐλευθέρου καὶ δούλου Ἑλληνισμοῦ. Ὑπὲρ τὰς εἴκοσι μαθήτριας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἰσάριθμοι ἐκ διαφόρων τοῦ ἐξωτερικοῦ πόλεων, ἐκτὸς τῶν ἀθηναίων, ἐνεγράφησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Αὗται κκαρτιζόμεναι θὰ μεταδώσουν τὰς πρακτικὰς γνώσεις των καὶ εἰς ἄλλας συμπολίτιδάς των. Καὶ οὕτω μετὰ ἐν τῇ δίο ἔτη θὰ ἀριθμοῦνται ἀνὰ δεκάδας τὰ ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα εἰς τε τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἑλληνικὰς παροικίας καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας.

Εἰς τὰς Πάτραις ἀπὸ σήμερον ὁ προδευτικὸς ἐκεῖ ἐπιθεωρητὴς τῆς δημοτικῆς παιδείσεως κ. Δουκῆκης πρόεβη μετὰ κυριῶν τινων εἰς ἴδρυσιν μιᾶς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς κατὰ τὸ πρότυπον τῆς σχολῆς τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων». Τῆς σχολῆς ταύτης τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Ὁ κ. Στ. Θεοχάρης εἰς ἐκ τῶν πατριωτικῶς ἐργαζομένων ἐν Πάτραις καὶ συντελέσας εἰς τὴν ἴδρυσιν τῶν πρακτικῶν ἐκεῖ σχολῶν τῶν ἀρρένων, εἰς ἃς μετὰ τὸσούτου ἐνθουσιασμοῦ ἀφίερσεν τὰς πολυτίμους στιγμάς του, ἐξῆρε δι' ὠραίων καὶ ἐμβριθῶν λόγων τὸν σκοπὸν τῆς σχολῆς, ἐπαινέσας τὸ ἔργον τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὁποίας ὀφείλεται ἡ εἰσαγωγή τῆς πρακτικῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ἡμεῖς, αἱ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἀγωνισθεῖσαι πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ιδεῶν μας διὰ τὴν οἰκοκυρικὴν καὶ πρακτικὴν μόρφωσιν τῶν Ἑλληνίδων, συγχαίρομεν τὴν γυναικείαν τῶν Πατρῶν κοινωνίαν διὰ τὴν σύστασιν τῆς σχολῆς των ὡς καὶ τὸν κ. Δουκῆκην, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ ἀπόφασις τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου διὰ τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν νεωτερισμοῦ.

Ἡ ΝΕΑ ΓΥΝΗ

Γ.

Ἡ γυναικεία μυθιστοριογραφία ἢ μᾶλλον ἡ γυναικεία φιλολογία ἀπέδειξεν ὅτι ἄνευ ἠθικῆς ἀνατροφῆς πρωτίστως καὶ ὑπὲρ πάν ἄλλο, οὔτε ἡ κόρη, οὔτε ἡ γυνὴ δύναται νὰ ἀναποκριθοῦν εἰς τὸν προσηρμόν των. «Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ μορφωθῆ τελείως, λέγει ἡ Zula Maud Woodhull, διότι αὐτὴ θὰ μορφώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ μέλλοντος. Τὸ μεγχεῖον ἐνὶς ἔθνους συμβαδίζει μετὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν γυναικῶν του. Οἱ υἱοὶ ἀμαθῶν γυναικῶν δὲν ἠμποροῦν νὰ εἶναι παρὰ μέτριον ἄνδρες.» Εἰς τὸ βιβλίον της, τὸ τόσον θερμὸν καὶ τόσον παρεγνωρισμένον ἀληθεῖς περιλαμβάνον, *The Story of an African Farm*, ἡ Olive Schreiner χύνει εἰς τὸ ζήτημα μέγα φῶς. «Ὁ νομοθέτης, λέγει, καὶ ὁ δικηγόρος δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ εἰξεύρῃ τίποτε περισσώτερον τοῦ νόμου του, ἀλλ' οὔτε ὁ χημικὸς τί συμβαίνει πέραν τοῦ ἐργαστηρίου του. Ἄλλ' ἡ γυνή, ἡ ἐργαζομένη, ὡς ὀφείλου νὰ ἐργάζωνται αἱ γυναῖκες, ἔχει ἀνάγκην μορφώσεως πολυσυνθέτου καὶ ὄλων διαφόρων τῆς ἀνδρικής. Τὰ ὕψη καὶ τὰ βῆθη τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δὲν πρέπει νὰ περιορίζωνται εἰς στενὴν ὀπτικὴν ἀκτίνα. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὸ πάσας τὰς φάσεις τῆς ζωῆς... Ἡμεῖς φέρομεν τὸν κόσμον ἐπάνω μας καὶ ἡμεῖς τὸν κάμνομεν.»

Ἡ αὐτὴ συγγραφεὺς ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων εἰς τὰς ιδέας της καὶ ἀπαντᾷ εἰς τοὺς λέγοντας: «*Δὲν θὰ ἀγαπώμεθα πλέον ἀπὸ τὰς νέας γυναῖκας, καὶ δὲν θὰ δυνάμεθα νὰ τὰς ἀγαπώμεν.*» «Βεβαίως, λέγει, οἱ ἐγώισται καὶ οἱ περιορισμένοι νοῦ ἀνθρωποὶ δὲν θὰ εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν γυναικὰ τοῦ μέλλοντος. Οἱ δυνροί, οἱ διεσφραμένοι, οἱ προικισθῆσαι θὰ χάσουν βεβαίως πολὺ ἐκ τῆς νέας τῶν πραγμάτων καταστάσεως...» Δικτεῖνόνται ἐπίσης, ἐπιλέγει ἡ συγγραφεὺς, ὅτι ὅταν αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες ἀναπτύσσωνται ἐξ ἴσου, ὁ ἔρωθ θὰ ἐκλείψῃ. Αἱ ἀνεπτυγμένοι πολὺ γυναῖκες οὔτε θὰ ἐμπνέουν, ἀλλ' οὔτε θὰ αἰσθάνωνται ἔρωτα. Ποία πλάνη! Μεγάλῃ ψυχῇ ἐλκύει καὶ ἐλκύεται μετὰ μείζονος δυνάμεως ἡ ψυχὴ ταπεινῆ. Ἐφ' ὅσον ἐξυψούμεθα πνευματικῶς, ἐπὶ τόσον ἡ στοργὴ ρίπτει βαθύτερον τὰς ρίζας της εἰς τὴν ψυχὴν μας. Τὸ καλλίτερον μέλλον, τὸ ὅποιον ἐλπίζομεν, θὰ εἶναι εὐεργετικὸν διὰ τὸν ἔρωτα. Εἰς τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην ἐποχὴν, ὅταν ὁ ἔρωθ δὲν θὰ εἶναι πλέον μέσον ὑπάρξεως, καὶ συνεπῶς οὔτε θὰ πωλεῖται, οὔτε θὰ ἀγοράζεται, καὶ ὅταν ἡ ζωὴ ἐκάστης γυναικὸς θὰ καταστῇ ἀνεξάρτητος διὰ τῆς σεβασῆς καὶ εὐεργετικῆς ἐργασίας, τότε ὁ ἔρωθ θὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν μετὰ πρωτοφανῆ τρυφερότητα, χωρὶς νὰ τρέξῃ ὀπίσω του, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὸν ἐπιζητήσῃ...»

Θαυμασία ἐμπνευσις! ὄνειρον προφήτιδος, τῆς ὁποίας οἱ ὀξυδερκεῖς ὀρθολομοὶ διασχίζουν τὸν ἔπλον τοῦ μέλλοντος! Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις καλῶς τὴν ἀπελπιστικῶς κακὴν ζωὴν τῶν νεωτέρων γυναικῶν, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο εἶδος αἰσθημάτων μᾶς ἀφιερῶν. Ἄριστον. Ἡ ὑπερτάτη ἀνάγκη τῆς καρδίας ἢ τοῦ ἀγωνίου τῆς ψυχῆς ὑποτιμῶνται καὶ ἐξετελιζόνται τόσον, ὥστε νὰ κατανατῶν ἐν παίγνιον, ἐν ψεῦδος ἐξ ἴσου ἄγονον διὰ τὸ πνεῦμα καὶ διὰ τὴν ψυχὴν. Καὶ ἀπελ-

πίζονται διὰ τὴν διαφθορὰν τῶν κοινῶν γυναικῶν, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὴν γυναικὰ δούλην, μετὰ τοὺς ἀποτροπαίους δεσμούς, οὗ ἐξυφάνει γύρω της διὰ τῆς πολυτελείας, τοῦ συμφέροντος, τῆς ἀνίας καὶ τῶν ἠδονῶν τῶν ἐπιτερημένων πάσης ἠθικῆς, ὅλον τέλος τὸν βόρβορον εἰς τὸν ὅποιον κυλιόνται μαζὴ μας καὶ τῆ συνενοχῆ μας, ἵνα μὴ εἶπω ἐξ αἰτίας μας. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ἀνὴρ δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν ρυπαρὸν αὐτὸν κύκλον, ὁ ἔρωθ, ὁ ὅποιος εἶναι θεός, θὰ ἐκλέξῃ ἄλλον προφήτην. Ἡ μᾶλλον τὸν ἐξέλεξεν ἡδὴ. Εἶναι δ' ὁ προφήτης οὗτος ἡ Νέα Γυνή, ἡ ὁποία θὰ μᾶς διδάξῃ νὰ ἀγαπῶμεν διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀγάπης καὶ διὰ τὸ κάλλος τῆς φυλῆς.

Ἡ φυλὴ! Τὴν αἰσθάνεται ἡ γυνὴ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν φέρει ἐν ἑαυτῇ διὰ τὴν τελειότητα τῆς φυλῆς. Εἶναι ἡ φυλὴ, ἡ δημιουργικὴ ἐνστικτος ὄθησις, ἣ τις κάμνει τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἐπικοινωνῇ μετὰ τὴν αἰωιανὴν φύσιν, μετὰ τὰ ἔνθεα ὄνειρα τῆς μεταφυσικῆς. Εἰς τὸ βιολογικὸν ἔδαφος ἡ φυλὴ πλέκει τὸν μοιραϊκὸν, ἀλλὰ καὶ γλυκὺν δεσμὸν μεταξὺ τοῦ ἐγωισμοῦ τῶν ἀγαπωμένων καὶ τῆς θελήσεως τοῦ εἶδους. Ἐξευενίζει τὴν ἠδονὴν διὰ τῆς καταπονήσεως τῆς μητρότητος, ἐνῶ στολιζει τὴν αὐστηρὰν καὶ μελαγχολικὴν ἀνάγκην μετὰ τὰ ῥόδα τῆς ἀπολαύσεως. Ἡ φυλὴ, ὡς κακῶς καὶ ἀδίκως τὴν ἐφρατάσθη ὁ Σοπερχάουερ, δὲν τείνει ἀνόητον παγίδα εἰς τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ ὁ ἔρωθ ὁλόκληρος εἴτε ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐφημέρου χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, εἴτε τῆς διὰ τοῦ τέκνου δικαιοσύνης τοῦ εἶδους. Ἡ γυνὴ εἶναι οὕτω ἡ ἱέρεια τῆς φυλῆς. Καὶ εἶναι ἡ φυλὴ ἡ ἐγείρουσα ἐαρμονίως τὰ στήθη της εἰς παλμοὺς γλυκυτέρους. Εἰς τὸν διπλοῦν τοῦτον ρυθμὸν περιλείεται ὅλον τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας, συνηνωμένον πρὸς τὸ μυστήριον τοῦ καθήκοντος.

(Κατὰ τὸν Jules Bois)

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΣΤΙΧΟΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Ὅπως τραβάει τὴ ματιὰ τ' ἀδιάφορου διαβάτη
Σὲ ψυχρὴ πέτρα μνήματος ὄνομα χαραγμένο,
Ἄς σταματοῦσε μὴ στιγμὴ τὸ σκεπτικὸ σου μάτι,
Καὶ τὸ δικό μου βλέποντας στὸ λεῦκωμα γραμμένο.

Κι' ὅταν διαβάσῃ τὸνομα τοὺς στίχους ἡ ματιὰ σου,
Σκέψου σὲ μὲ, ὅπως σκέφτεσαι σ' ὕπαρξιν πεθαιμένη,
Καὶ πὲρ μιλιῶντας μυστικὰ μετὰ τὴν τρελλὴ καρδιά σου,
Πῶς στὴ σελίδα, ποῦ θωρεῖς ἦν' ἡ καρδιά θαμμένη.

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ Lord Byron) Βιρήνη Γ. Ζαβιτσιάνου.

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Δὲν ἐξῆλθον λοιπὸν εἰς τὸν περίπατον. Ἡ Μαρία οὔτε διεμαρτυρήθη, οὔτε ἀντέστη, οὔτε παρεπονέθη. Ἄλλὰ καὶ ὁ Κώστας δὲν ἔμεινε διὰ τοῦτο περισσώτερον εὐχαριστημένος. Ἡσθάνετο ὅτι ἀντὶ νὰ κερδίῃ ἔδραφον κυριότητος, εἶχε μᾶλλον χάσει καὶ τοῦτο τὸν ἐστενωχῶρει. Προσεπάθητε νὰ φανῇ περιποιητικὸς, νὰ κάμῃ νὰ λησμονηθῇ ἡ αὐθαρεσία του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Μεταξὺ των εἶχε πνεύσει διὰ πρώτην ἴσως, ἀφοῦ εἶχαν γνωρισθῇ, φορὰν ἀνεμος ψυχρότητος.

Ἦτο βεβαίως μικρά, ἀναξίκα λόγου ἡ ἀρορμὴ τῆς διαφω- νίας των. Δι' ἀθρώπους ἀγαπωμένους ἀληθινὰ αἱ ἀμοιβαῖαι ὑποχωρήσεις ἀποτελοῦν τὴν εὐγενεστέρην πηγὴν τῆς εὐτυχίας. Ἡ Μαρία ἐσκέπτετο τοῦτο καὶ προσεπάθη νὰ πείσῃ ἑαυτὴν ὅτι ἦτο ἀδικαιολόγητος ἡ ψυχρότης, ἡ ὁποία τὴν εἶχε καταλάβει καὶ ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ κατανηκῆσθῃ. Ἦτο λοιπὸν κακὴ ἡ ἦτο τόσον ἀσθενὴς ἡ ἀγάπη της, ὥστε διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα νὰ κλονίζεται! Διατί δὲν ἐθύμωμε μετὰ τὸν πατέρα της ἢ μετὰ τὴν μητέρα της ὁσάνεις τῆς ἀπηγόρευον τι καὶ μετὰ τὸν ἄνδρα της, μετὰ αὐτὸν τὸν ὅποιον μόνη της ἐξέλεξε καὶ τὸν ὅποιον ἠγάπα τόσον, ἐγένετο τόσον ἀπαιτητικὴ καὶ ἰδιοτρόπος;

Ἐστρεψε καὶ τὸν εἶδε νὰ τὴν βλέπῃ μετὰ πολλὴν προσοχὴν. Εὐθὺς ὡς συνήντησε τὸ βλέμμα της ἐφάνη θέλων νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Ἦνοιξε τὸ στόμα της ἐτοίμη νὰ εἴπῃ μίαν καλὴν λέξιν ἀγάπης καὶ ἔκαμε νὰ σηκωθῇ διὰ νὰ καθίσῃ πλησιέστερά του. Ἄλλ' ἡ καλὴ λέξις ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χεῖλη της καὶ ὡς νὰ τὴν ὤθει τις πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπανεκάθισεν εἰς τὴν θέσιν της. Τὸ βλέμμα τοῦ της εἶχε φανῇ σκληρὸν, καὶ τὸ ὕψος τοῦ παραδόξου ἐν γένει. Μία δειλία ἀνεξήγητος τὴν κατέλαβε, εἰς φόβος παρμόιος πρὸς ὃ, τὴν ἠθάνετο ὅταν ἦτο μικρὸν παιδί καὶ ἀνέμενε νὰ ἐπιπληχθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Στενοχωρία ἀκατανίκητος ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν της, ὡς νὰ εὐρίσκετο πρὸ κινδύνου, τὸν ὅποιον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποφύγῃ. Ἐσηκώθη καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν διηυθύνῃ πρὸς τὴν τραπέζιαν.

Ἐπάνω εἰς ἓν μικρὸν τραπέζι εὐρίσκετο ἐν λεῦκωμα εἰς τὸ ὅποιον ἐσυνεθίζε νὰ ἀντιγράφῃ ἀπὸ τὸ φυσικὸν διαφόρους τοποθεσίας, αἱ ὁποῖαι τῆς ἤρεσαν. Ἐπῆρε τὸ τετράδιον ἐκεῖνο καὶ τὸ κουτὶ μετὰ τὰ ὑδατοχρώματά της καὶ ἐξῆλθε. Ὁ Κώστας ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκάπνιζε καὶ ἐφαίνετο νὰ παρηκολούθει μετ' ἰδιαζούσης προσοχῆς τὰ μικρὰ στρογγυλά συννεφάκια, τὰ ὁποῖα ἐσηματίζεν ὁ καπνὸς τοῦ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἡ Μαρία ἐστάθη ἐμπρὸς του καὶ παρηκολούθησε καὶ αὐτὴ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἰδικῶν του βλεμμάτων. Θὰ πᾶρῃ ἓνα ἀπὸ τὰ συννεφάκια αὐτά, εἶπε, μετὰ τὰ ὁποῖα, διασκεδάζων, θολῶνεις τὴν ἀτμόσφαιραν. Καὶ ταχεῖα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ὅσον καὶ εἰς τὴν σκέψιν, ἦνοιξε τὸ κουτὶ της, ἔβρεξε τὰ πινέλα της καὶ ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ. Ἐσκόρπισεν εἰς τὸ χαρτὶ κυανοῦν πολὺ δυνατὸν, ἀκριβῶς ὅμοιον μετὰ τὸ χρῶμα, τὸ ὅποιον εἶχεν ὁ ὀρνκὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ταυτοχρόνως ἐσημάτισε μίαν ἐλαφρὰν συννεφώδη τολύπην, ἡ ὁποία εὐμορφα, εὐμορφα, ἐξετυλίσσετο καὶ ἐγένετο ἀμυδροτέρα, ἕως ὅτου ἀνελύετο καὶ ἐχάνετο εἰς τὸ κυανοῦν.

Ὁ Κώστας, τὸν ὅποιον διασκεδάσεν ἡ ἐκκεντρικὴ αὐτὴ καὶ πολὺ χαριτωμένη ιδέα τῆς συζύγου του, παρηκολούθει τὴν ἐργασίαν της, μειδιῶν τώρα καὶ εὐχαριστημένος. Εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσῃ ὅτι τὴν εἶχε πικράνει πρὸ ὀλίγου καὶ οὔτε ὑπέθεσε καὶν ὅτι τὸ σύννεφον ἐκεῖνο, τὸ τόσον τελείως ἀποδοθὲν, εἶχε καμμίαν σχέσιν μετὰ τὰς ψυχικὰς τῆς Μαρίας διαθέσεις.

Ἄλλ' ὅταν ἐτελείωσεν, ἐστράφη καὶ τὸν εἶδε μετὰ τὰ με- γάλα μάτια της, τὰ ὁποῖα ἐξέπεμπαν φλόγας. Καὶ χωρὶς νὰ διατάσῃ, μετὰ ἐν ὄψιν ἀνακουφίσεως, ἔγραψεν εἰς τὸ λευκὸν χαρτί, ὑπὸ τὸ μικρὸν σκίτσο μετὰ τὸ πινέλον της καὶ μετὰ τὸ

κυανοῦν χρώμα τὸν τίτλον τοῦ σχεδίου της, ὡς εἶπεν ἐμφαντικῶς: «Τὸ πρῶτον σύννεφον».

Ὁ Κώστας τώρα εἶχεν ἐνοήσει. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ζωγραφημα θὰ ἔμενεν ἐκεῖ μία ζωντανή μορφή, ἐν γρηπτόν καὶ ἀνεξέλεπτον παράπονον, τὸ πρῶτον παράπονον τῆς γυναικός του. Καὶ ἐθόλωσε, ὡς τοῦ εἶπε πρῶτῆτερα, παίζων ἀπερισκέπτως, τὴν ἀτμόσφαιράν τῆς εὐτυχίας των, χωρὶς καμμίαν αἰτίαν. Ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ ἔλεγε με λόγια, οἰκανδῆποτε σκηνήν καὶ ἂν τοῦ ἔκαμνε, βεβαίως δὲν θὰ ἠθάνετο ὅτι εἶχεν ἀδικον ὅπως τὸ ἠθάνθη τώρα.

— Σχίσέ το, τῆς εἶπε, σθῦσέ το καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἔδειξε τὸ λεύκωμα καὶ τὸ μέτωπόν της, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον.

— Ἀργότερα βλέπομεν, εἶπεν ἡ Μαρία, ἡ ὁποία εὐθὺς ὡς τὸν εἶδε καλὸν καὶ γλυκὺν καὶ μετανοημένον, ἐλησμόνησε τὴν στενοχωρίαν της καὶ ἐρίφησε εἰς τὴν ἀγκάλην του εὐτυχῆ καὶ τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸν ἠγάπα ὡς καὶ πρὶν καὶ περισσώτερον ἀκόμη. Ἐπειτα ἀφελῶς, μετὰ τὴν παιδικὴν ἀπλότητα, ἡ ὁποία τὴν ἐχαρκατῆριζεν, ἤρχισε νὰ τοῦ περιγράψῃ ἀκριβῶς τί εἶχεν αἰσθανθῆ, ὅταν μετὰ τὸ ὕρον τοῦ ἐπίσημον τῆς ἔδωκε νὰ ἐνοήτῃ ὅτι ἦτο ὁ κύριος καὶ ὅτι θὰ ἐγένετο ὅ,τι αὐτὸς θὰ διέτασσε καὶ ὄχι ὅ,τι θὰ ἐπεθύμει ἐκείνη.

Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Κώστας, διὰ νὰ σφραγίσῃ τὴν συμφιλίωσίν μας ἢ πλήρως συγγνώμη σου, διὰ νὰ διασκευασθῇ ἐντελῶς τὸ μικρὸν νέφος, σοῦ προτείνω ἐγὼ ἕνα περίπατον, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς διασκεδάσῃ πολὺ καὶ τοὺς δύο. Σήμερον εἶνε Περικλεῦς. Θὰ κατέδωμεν μετὰ ἀμαξῶν ἕως τὸ Μπεηλέρμπεϊ. Ἐκεῖ θὰ πάρωμεν ἕνα καίρι, τὸ ὅποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ Καντιλί. Ἀπ' ἐκεῖ δέ, ἐὰν θέλωμεν, κάμνομεν πεζὴ τὸν ὠραῖον περίπατον ἕως τὰ Γλυκὰ Νερά ἢ ἄλλως βγαίνομεν εἰς τὸν σταθμὸν Ἀνατολῆ-ἰσᾶρ, καὶ ὁ περίπατός μας συνομεύεται. Πάρε καὶ τὰ πινέλα σου καὶ τὰ τετράδιά σου. Θὰ ἔχῃς νὰ γράψῃς ὠραῖα σκίτσα.

Ἡ Μαρία ἔρριψε τώρα μετὰ ἐνθουσιασμὸν καὶ τὰ δύο χέρια της εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ συζύγου της καὶ μετὰ χάραν ἐντελῶς παιδικήν, μετὰ χάραν ἀκράτητον ἤρχισε νὰ τὸν φιλῇ εἰς τὸ στόμα, εἰς τὰ μάτια, εἰς τὸ μέτωπον. Εἶσαι ἄγγελος, εἶσαι πάλιν, νὰ, ὁ καλὸς ὁ Κώστας, τὸ ἀγαπημένον μου, τὸ λατρευτὸ μου παιδί.

Ἡ προτομοποιία των διὰ τὴν ὠραῖαν ἐκδρομὴν δὲν ἀπήτησε περισσώτερον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ὅσον ἀκριβῶς ἐχρειάσθη καὶ ὁ κηπουρὸς διὰ νὰ τοὺς φέρῃ ἀμαξῶν. Ἡ Μαρία, μετὰ τὸ στακτὶ *tailleur* της καὶ μετὰ τὴν πυξίδα των χρωμάτων της, ἐφάνη πρῶτη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ὅπισθω της δὲ ὁ Κώστας μετὰ ἀφελεστάτην καθημερινὴν ἐνδυμασίαν σκοτεινοῦ χρώματος καὶ μετὰ καπέλλον μαλακόν.

Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὠραϊότερας φθινοπωρινὰς ἡμέρας. Ἡ ἀμαξά ὀπόθεν καὶ ἂν διήρχετο κατὰ τὸν καινῆρον τῆς μόνον ὠραίας καὶ γραφικὰς τοποθεσίας διέσχισε καὶ ἄφινεν ὅπισθω καὶ εἰς τὰ πλάγια της, μόνον τοπογραφίας μαγικῆς καὶ φανταστικῆς ἀπεκαλύπτεν ἀνὰ πᾶσαν πρὸς τὰ ἔμπροσθ διέυθύνσιν της. Τὸ πράσινον χρῶμα ἐβασίλευεν, ἐκυριάρχει παντοῦ, ἀλλὰ ἐν πράσινον ζωντανόν, γεμάτον δροσισμῶν, εἰς δροσιστοίχας, ἐδῶ μὲν ὀμαλὰς καὶ κανονικὰς, ἀλλοῦ δὲ ἀτάκτους εἰς θύμους καὶ χλόας καὶ δένδρα μεγάλα ἀναμιξ-

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦντα ἐν σύνολον χαριτωμένον, πλοῦσιον εἰς γραμμὰς ἀπαλὰς, εἰς καμπύλας πλαστικὰς, αἱ ὁποῖαι ἐνθουμίζαν τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀμαρυλλίδων ἄλση. Ἡ Μαρία εἶχε ξετρελλαθῆ μετὰ ὅ,τι ἔβλεπεν. Δὲν ἐπρόφρηκε νὰ θαυμάσῃ καὶ δὲν ἐλάμβανε καιρὸν νὰ χορταίνῃ ἄλλοθεν τὴν πανήγυριν τῆς φύσεως. Εἰς κάθε στιγμὴν ἐστκαμάτα τὸν ἀμαξηλάτην. Εἶχαν μόνον περάσει τὸ Κουσκουντζούκ, τὸ ὅποῖον ἐφάνετο ὡς νὰ ἔπλεεν εἰς τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, καὶ διηυθύνοντο τώρα πρὸς τὴν Ἰσταυρον, ὅτε ἡ Μαρία διέκρινε μακρῶθεν τὸ πανόραμα τοῦ τζαμιῦ μετὰ τοὺς δύο κομφοὺς μιναραδες του καὶ ὀλίγον παρέκει τὸ μαρμαροπελέκητον πλάτι τοῦ Μπεηλέρμπεϊ, τὸ ὅποῖον ὡς πελωρία μαρμαρωμένη νύμφη ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ ἀτελείωτον καὶ μεγαλοπρεπὲς πρᾶσινον πλάσιον του καὶ ἐκατοπτρίζετο εἰς τὰ ἀσημένια τοῦ Βοσπόρου νερά.

Φίλε μου, εἶπεν ἡ Μαρία πρὸς τὸν Κώσταν θὰ μετὰ κάμῃς πολὺ εὐτυχῆ, ἐὰν μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ ἀναβῶ ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ ἔδειξε τὴν παρὰ τὸν ἀμαξηλάτην κενὴν θέσιν τῆς ἀμαξῆς.

Ὁ Κώστας δὲν ἠνόησεν εἰς τὴν ἀρχὴν τί τοῦ ἐζήτει. Ἐνόμισεν ὅτι ἤθελε νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ βουνὸν τοῦ Μπουλγούρλου, τὸ ὅποῖον ὑψοῦται γραμμικῶτα ὡς τεῖχος ὑπεράνω καὶ πέραν τοῦ Μπεηλέρμπεϊ. «Ὅπως θέλῃς» τῆς ἀπήντησε καὶ ἠτοιμάσθη νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀμαξῶν διὰ νὰ τὴν συνοδεύῃ, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐκουράζετο ταχέως καὶ ὅτι θὰ ἐγκατέλιπε τὸ σχέδιόν της.

Ἀλλὰ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν τὴν εἶδε νὰ διασκελίσῃ τὸ ἀντικρὺ τῆς ἀμαξῆς μέρος καὶ νὰ ἀναρριχᾶται μέχρι τοῦ παρὰ τὸν ἀμαξηλάτην καθίσματος. Δὲν τοῦ ἔδωκε δὲ οὔτε καιρὸν νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἦρχισε νὰ θαυμάσῃ καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν, μετὰ τὴν χάραν, ὥστε δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν λυπήσῃ ἀμέτῳ. «Ἐβλεπε μόνον μετ' ἀγωνίας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἔτρεμε μὴ συναντηθῶσιν ὑπὸ γνωστοῦ τινός, ἢ ὑπὸ ὀμάδος Τούρκων, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ ἐκλάβουν τὴν Μαρίαν ὡς γυναῖκα κοινήν καὶ νὰ προκαλέσουν σκάνδαλον ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Ἐπειτα καὶ ἡ θέσις του, νὰ εὐρίσκηται μόνος του, ἄνδρας μέσα εἰς τὴν ἀμαξῶν καὶ ἡ κυρία παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀμαξηλάτου, σκλωμένη ἐκεῖ ἐπάνω, τοῦ ἐφάνετο ἀρετὰ γελοία.

Ἀντὶ πάσης θυσίας καὶ μετὰ τὸν κίνδυνον νὰ τὴν δυσχερστήσῃ καὶ πάλιν, ἄθυμος πρηντικῶς αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ἀρχίζων νὰ σκέπτεται σοβαρὰ ὅτι ἦτο δύσκολον πρᾶγμα νὰ συνομεύηται κανεὶς μετὰ τὰς γυναῖκας, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ.

— Θὰ καταβῶμεν ἐδῶ, εἶπε, μετὰ τὸνον φωνῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπεδέχετο ἀντίρρησην. Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ προχωρήσωμεν περισσώτερον. Θὰ πᾶμεν πεζὴ κάτω εἰς τὸν λιμένα.

Ἡ Μαρία ἀντελήθη ὅτι ὁ Κώστας ἦτο πάλιν δυσχερστημένος, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἐνοήσῃ δικαί. Ἄλλως τε ἦτο τὸσον εὐτυχῆς μετὰ τὸ ὠραῖον θέσμα, τὸ ὅποῖον εἶχεν ἔμπροσθ της, ὥστε ἐθεώρει ἱερότυλον νὰ προσέχῃ εἰς τοὺς παιδριώδεις θυμους καὶ τὰς ιδιοτροπίας τὰς ἀδικαιολογήτους τοῦ συζύγου της. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἐπλήρωνε τὸν ἀμαξηλάτην, ἡ Μαρία ἔμενεν ἐκεῖ ὑψηλὰ εἰς τὴν θέσιν της καὶ παρηκολούθει τὰ χρυσίζοντα καίκια, τὰ ὁποῖα διεσταυροῦντο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις εἰς τὸν Βόσπορον, ὡς βέλη οξύτατα

διασχίζοντα τὸ κυανοῦν ρεῦμα, ὡς δελφίνες μυριόχρωμοι ἐπιφαινόμενοι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ κυνηγοῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Δύσεως. «Εἶναι ὠραῖον. Κανεὶς δὲν θὰ ἠμπορήσῃ ποτὲ νὰ γράψῃ μίαν τοιαύτην εἰκόνα, ἔλεγε μονολογῶσα. Κρῖμα ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνεχίσωμεν τὸν δρόμον αὐτὸν μετὰ τὴν ἀμαξῶν.» Καὶ ἀναστενάζουσα ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν καθισμὰ της καὶ παρέλαβεν ἀπὸ τὴν ἀμαξῶν τὸ κιβωτίδιόν της.

— Ἀφῆσέ τα ἐκεῖ, τῆς εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης τουρκικὰ καὶ θὰ τὰ φέρω ἐγὼ μετὰ τὴν ἀμαξῶν ἐκεῖ κάτω.

Τότε μόνον ἠνόησεν ὅτι ὁ Κώστας εἶχε δικτάζει νὰ καταβοῦν, δυσχερστημένος μὲ τῆς, διότι εἶχε καθίσει πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου. Καὶ ἐσκέφη διὰ πρῶτην φορὰν ὅτι ὁ γάμος ἦτο βέβαια σύνδεσμος ἀγαπωμένων ψυχῶν, ἀλλ' ὅτι ἦτο ταυτοχρόνως καὶ ζυγὸς βαρῆς, τὸν ὁποῖον μετὰ δυσκολίας θὰ ἔφερε. Μετὰ τὸν χαρακτήρα της μάλιστα τὸν φύσει ἐνθουσιώδη βεβαίως πολὺ συχνὰ θὰ προσέερευε εἰς τὰς θελήσεις τοῦ συζύγου της καὶ θὰ προεκάλεε δυσχερῆτους συγκρούσεις.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ διατὶ ἀρῆκον τὴν ἀμαξῶν, φοβουμένη μήπως προκαλέσῃ συζητήσεις. Ἄλλως τε καὶ πεζὴ ἀκόμη ἀπελάμβανε καὶ συχνὰ ἐπέεγε διὰ νὰ ἀποτυπώσῃ ζωρότερον εἰς τὴν μνήμην της ἐν ὠραῖον τοπίον, τὸ ὅποῖον ἐπτόλιζεν ἐν ἄλλο, ἐν σπιτάκι λευκῷ ἢ κόκκινον, τὸ ὅποῖον ἐπρόβαλε τὴν κωνοειδῆ στέγην του εἰς τὸ μέσον τοῦ ὀργιάζοντος πρασίνου, τὸ ὅποῖον ἐψάλλεν εἰς ὄλους τοὺς τόνους τῆς ἐκεῖ βασιλευούσης χλωρίδος τὸ ἄσμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς.

Ὁ Κώστας ὅμως θέλων ἀπαξὶ διὰ πικρὸς νὰ θέτῃ τέμα εἰς τὰς ἐκκεντρικότητας αὐτῆς τῆς γυναικός του, αἱ ὁποῖαι τὸσον ἀντέκειντο πρὸς τὰς συνηθείας τῶν μετρημένων καὶ καλῶς μελετημένων πράξεων τῶν ἰδικῶν του, ἀπὸ ἐπέεσε τὸ χέρι του ὑπὸ τὸν βραχίονά της, τῆς εἶπε μετὰ ἀγάπην καὶ θωπεῖαν εἰς τὴν φωνήν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τώρα ἀπολαμβάνεις περισσώτερον καὶ αἰσθάνεσαι μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, παρὰ ὅταν ἦτο σκαλωμένη σὺν γροῦμ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Τούρκου ἀμαξηλάτου μας;

Ὅχι· ἀπήντησεν ἡ Μαρία μετὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ἀνυπόκριτον εὐκρινεῖάν της. Ἀπ' ἐκεῖ ὑψηλὰ εἶχα ὑπὸ τὰ βλέμματά μου ὅλην τὴν μαγικὴν τῶν πέριξ εἰκόνα. Ἀπ' ἐδῶ βλέπω κομματαῖα μόνον.

Ὁ Κώστας δυσχερστήθη διὰ τὴν εὐκρινῆ ἀπάντησιν. Ἐλησμόνει ὅτι ἡ Μαρία ἦτο καλλιτέχνης, ὅτι ἦτο φυσιολόγος καὶ ὅτι ὑπῆρχαν στιγμαί, καθ' ἃς καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά της ἐπετοῦταν εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἀπείρου κλοῦ, τὸ ὅποῖον τὸσον ἀπλέτως εἶναι σκροπισμένον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Δὲν ἀπήντησεν ἐν τούτοις τίποτε, καὶ ἀρῆκε δι' ἄλλην περίστασιν καταλληλοτέρην νὰ τῆς ἀναπτύξῃ τὰς ἰδέας του ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων. Ἐξηκολούθησαν οὕτω τὸν δρόμον των ἕως τὴν περαλίαν. Ἡ Μαρία διηγείτο ὅτι εἶχε καὶ ἄλλοτε ἔλθει εἰς τὸ Μπεηλέρμπεϊ, ἀλλὰ μετὰ τὸ βαποράκι τοῦ Βοσπόρου, διὰ νὰ ἐπισκερθῇ τὸ παλάτι ἐκεῖνο, τὸ θαυμάσιον, εἰς τὸ ὅποῖον νομίζει τις ὅτι ἀπηχοῦν ἀκόμη λόγοι τρελλοὶ ἀγάπης τοῦ ἀρχοῦ Σουλτάνου Ἀζίζ πρὸς τὴν ὠ-

ραϊότερην καὶ θελατικώτερην τῆς Εὐρώπης βρατίλισκην, τὴν ἄλλοτε αὐτοκράτειρην τῆς Γαλλίας Εὐγενίαν. Ἐκεῖ τὴν εἶχε φιλοξενήσει εἰς τὰς τελευταίας ἀναλαμπὰς τῶν θριάμβων της καὶ ὡς ὠραίας γυναικὸς καὶ ὡς αὐτοκρτειρῆς. Ἐκεῖ ὁ ἔρω; ἐνὸς Σουλτάνου, ὁ ἔρω; ἐνὸς ἀνδρὸς πρὸς μίαν ὠραίαν γυναῖκα καὶ ὄχι ἐνὸς τυράννου πρὸς μίαν δούλην, ἐπέτρυγισε διὰ πρῶτην φορὰν ἐλεύθερος, πρὸς μέγα σκάνδαλον τῶν φανατικῶν Μουσουλμάνων καὶ μέγα πείσμα τῶν ἐκκτοντάδων συζύγων του.

Τί πολυτελὲς ἔρω; ἔλεγεν ἡ Μαρία, διηγουμένη ὅτι εἶχεν ἴδει καὶ πόσαι χιλιάδες χεῖρες ἐτέθησαν εἰς ἐνεργεῖαν καὶ τί πακτωλὸς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πολυτίμων λίθων καὶ ἀτιμῆτων τῆς Ἀνατολῆς ὑφασμάτων ἐπέεσαν τὸν Βόσπορον διὰ νὰ στολίσουν τὸ παλάτι αὐτό, καὶ νὰ τὸ κάμουν ἀντάξιον καὶ τοῦ κάλλους τῆς λατρευμένης γυναικὸς καὶ τοῦ τρελλοῦ πάθους τοῦ πανιτχύρου Σουλτάνου. Καὶ ἔζησεν ὁ ἔρω; αὐτὸς εἰς τὰ στήθη τῆς πολιτισμένης ἡγεμονίδος ὅσον διήρκεσεν ἡ μέθη τοῦ ἀρώματος τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα ἔστρωσε μετὰ τὰς χεῖράς του πρὸ τῶν ποδῶν της ὁ Ἀζίζ, καὶ ὅσον τὴν ἔρλεγεν ἀπὸ κοντὰ τὸ πῦρ τοῦ πάθους του, τὸ ὁποῖον ἔβασε μόνον ὅταν ἔσδυσε καὶ ἡ ζωὴ του...»

Ὁ Κώστας ἐγνωρίζεν ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποῖαν ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἦκουεν ὅμως τὴν Μαρίαν νὰ τὴν διηγῆται καὶ νὰ συμπονεῖ τὸν Ἀζίζ καὶ νὰ φέρῃ τὰς κρίσεις της, ὡς νὰ τὴν ἤκουε διὰ πρῶτην φορὰν. Εὐρίσκητο πάλιν ὑπὸ τὴν γοητείαν τοῦ λόγου της, ὑπὸ τὴν μέθην τῆς ἀρμονικῆς φωνῆς της.

Καὶ μετὰ του ἔλεγεν: Ἄρα γε ἡ αὐτοκράτειρα ἐκείνη ἦτο ὅταν ὠμιλοῦσε τὸσον γοητευτικῆ, ὅσον ἡ Μαρία; Καὶ ἡ ἀγάπη του ἀνεζωογονεῖτο καὶ ἐγένετο πάλιν μεγάλη καὶ ἐξήλευε τὸν Σουλτάνον, τὸν μυριόπλουτον Ἀζίζ, μετὰ ὅλον τὸ τρῆχικὸν τέλος του. Θὰ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ ἔχῃ ἠθαυρούς διὰ νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς θαυμασίας αὐτῆς γυναικός. Καὶ μετενόει, διότι δὲν ἤξευσε νὰ μνηστεύῃ τὰς ἐπιθυμίας της, διότι τὴν ἐστέρει τῶν ἀπολαύσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τέλους δὲν τοῦ ἐστοίχιζαν τίποτε ἄλλο ἢ τὴν ἀλλαγὴν τῶν συνηθειῶν του.

(Ἐπετα συνέχεια)

Μάτα.

Ο ΜΑΡΜΑΡΕΝΙΟΣ ΥΪΝΟΣ

Κοιμάται τὸ μαρμαρένιο παιδάκι· κοιμάται ἀνάμεσα στὰ λούλουδα, κοιμάται τὸ μαρμαρένιο ὕπνο του, χωρὶς καμμία ἔγνοια νὰ σβύνη οὔτε γιὰ μὴ στιγμὴ τὸ χμῶγελο, ποῦ γλυκὸ ὄνειρο ἄφητε στὰ μισανοιγμένα χεῖλη του. Τίποτα δὲν τὸ τράχει, τίποτα δὲν τοῦ χαλαίει τὸν αἰώνιον ὕπνο του.

Κοιμάται καὶ στὰ πόδια του, ἀνάμεσα στὸ ἦτυχο νερὸ τῆς μικροῦτσικης λίμνης ποῦ βασιλεύει, καθισμένο πᾶνον στὸν ἀνθοσπικμένο βράχο του, τὰ νούφαρα καὶ ἡ βανίλιες τοῦ νεροῦ τὸ νανουρίζουν μετὰ τὰ τρῆχούδισ τους καὶ τὸ μεθᾶνε μετὰ μωρωδιὰς τους. Στὰ πόδια του κόσμος ὀλάκερος ζῆ· ἐκεῖ χαρὸς καὶ ἔρωτες πλέκονται μετὰ τὰ λούλουδα καὶ τίς πεταλοῦδες καὶ ἐκεῖνο φαίνεται ὅσον ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἦτυχο ὕπνο του νὰ βλέπῃ καὶ εὐλογᾷ τοὺς ἔρωτες, ποῦ τὸ περιτριγυρίζουν. Ποῖος ξέρει ἂν δὲν βλέπῃ καὶ δὲν αἰσθάνεται ὅλη τὴν χαρὰ ποῦ περνᾷει σιμά του! — Μετὰ τίς πρῶτες λάμπες τῆς αὐγῆς

ή πεταλούδες ή φτερωτές έρωμένες των λουλουδιών, έρχονται και στίβουνε χορούς όλόγυρά του και τό χαϊδεύουνε άπαλά, άπαλά με τὰ φτερά τους σαν να θέλουνε να τό ζυπνήτουνε από τόν μαρμαρένιο ύπνο του, και να τού ξεμολογηθούνε τις χαρές και τις λύπες τους· και τὰ λούλουδα που κοιμισμένα στα πόδια του φυλάνε μη ταραξεί τίποτε τόν ήτυχο ύπνο του την ώρα αυτή μαργαριταροστολισμένα από την αύγινη δροσά ζυπνάνε ένα ένα και άνοίγουνε τὰ μισοκλεισμένα άνθια τους στο πρώτο χάδεμα τού ήλιου, στα πρώτα κελαρίσματα τού νερού που έρχεται να ξαναγεμίση την μικρούτσικη λίμνη και να τούς δώση νέα ζωή και μονάχα τό παιδάκι ποτέ δεν ταραξεται, ποτέ δεν ζυπνάει· έχει την αιώνια ευτυχία ζωγραφισμένη στο χαμόγελό του και τή ζηλευτή γαλήνη στον ήτυχο ύπνο του.

Ειρήνη Νικολαΐδου.

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ημέρα Τετάρτη

Μία από τὰς καλλίτερον χρησιμοποιηθείσας ήμέρας, αφού πάντα τὰ μέλη τού συνεδρίου ειργάσθησαν άνευ διακοπής από τής 10ης και 1)2 τής προίως μέχρι τής 11ης τής έσπέρας. Έπρόκειτο περί τής γυναικός εν τή νομοθεσίη και τό ζήτημα ήτο υπεράττου ένδιαφέροντος, αν και αι Άγγλίδες και αι Αμερικανίδες έχουν τόσα νομοθετικῆ πρόνομια υπέρ εκουτών είτε άγαμοι, είτε έγγαμοι, ώστε να ταίς επιτρέπεται να μη θεωρού και τόσον επείγουσαν την άφορώσαν εις τό φύλον των νομοθετικήν μεταρρύθμισιν. Διά τὰς γυναικας τής λοιπής Ευρώπης δεν δύναται να λεχθῆ τό ίδιον. Η κ. Δερλου έκ Παρισίων κάμνει άπελπιστικήν εικόνα τής έγγάμου γυναικός και τής θέσεως αυτής· απέναντι τού νόμου. Παρομοίαν περίπου εικόνα ποιείται ή δεσποινίς Ποπελέν, δικηγόρος έκ Βελγίου, περί τής θέσεως των συμπολιτιδών της. Εις άλλο τμήμα εκτίθενται αι πρόοδοι τής γυναικός εις τὰς επιστήμας, ως εις την γεωλογίαν, την άστρονομίαν, την χημείαν, την

φυσικήν, την βικτηριολογίαν και την βοτανικήν. Η καλλιέργεια τής γῆς και οι διάφοροι κλάδοι έργασίας, ως άνοίγει εις την γυναίκα των άγροτικῶν ιδία πληθυσμῶν υπήρξεν υπεράττου ένδιαφέροντος. Προς πληρεστέραν κατανόησιν τού τρόπου καθ' όν μορφώνονται αι γεωργοί γυναίκες εν Λονδίνω τὰ μέλη τού τμήματος ώδηγήθησαν εις τό πρότυπον κολλέγιον τού Iwauley, τό όποιον άποτελείται από δύο μεγάλας επαύλεις, αι όποιαι απέχουν άλλήλων υπέρ τὰ 500 μέτρα. Και αι δύο είναι κατάφυτοι από άμπέλους και από διάφορα φυτά, πλαισιούνται δε πανταχόθεν από κισσόν. Εις την μίαν έκ των επαύλειων τούτων διαιτῶνται αι μαθήτριάι τού κολλεγίου και εις την άλλην οι μαθηταί. Αι πρακτικαί ασκήσεις γίνονται δια τούς μέν και τὰς δε χωριστά εις ιδία διαμερίσματα τού άπεράντου κήπου. Τὰ θεωρητικά όμως μαθήματα είναι κοινά δι' άμφοτέρους. Αι μαθήτριάι τού κολλεγίου είναι 34 και καταγίνονται εις την καλλιέργειαν των άνθῶν και των καρπῶν, εκτελούται πάσας τὰς έργασίας και αυτοῦ τού σκαψίματος μη εξαίρουμένου. Η υγεία των φκίνεται εξαίρετος και αι σωματικαί των δυνάμεις τελείως άνεπτυγμέναι. Αποφοιτῶσαι τού κολλεγίου εύρίσκουσιν άμέτως θέσεις εις τὰ κτήματα πλουσίων γεωκτημόνων, ή άμοιβή των δε ποικίλει από 4—8 λίρας στερλίνας τόν μήνα.

Εις τό τμήμα των Κελτῶν Τεχνῶν είχε συγκεντρωθη κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ώρας πλῆθος πολύ κόσμου, έλευσθέντος εκεί ένεκα τής συμμετοχῆς των μεγάλων ήθοποιῶν εις την συνεδρίαν ταύτην. Τό θέλα τής συζητήσεως ήτο «ή γυνή εις τό θεάτρον». Έκ των διεσχθεισῶν δε συζητήσεων άπεδείχθη ότι αι γυναίκες τού θεάτρου οὐδέν έχουν να διεκδικήσουν δικαίωμα, αφού αι μεγαλοφυεῖς εξ αυτών και πλουτιον και δόξας άπολαμβάνουν, ἴσως δε και τιμῶνται περισσότερον των ισουδύμων συναδέλφων των άνδρῶν. Η δις Ward, μία των επιφανεστέρων ήθοποιῶν τής Άγγλίας εις ώραιαν διάλεξιν της ειπεν, ότι δεν υπάρχει δια τὰς γυναικας στάδιον πλεονεΰεσπι άλλ' ουτε πορίζουε; αυτὰς τὰ αυτὰ προς τούς άν.

εϋρον μέσα εις την λίμνην, ή όποια εύρίσκετο υπό τὰ τείχη τού πύργου τό πτώμα τού Jean du Favouet, διαπερασμένον από τρία κτυπήματα δια μαχαιράς. Αι άρχαί τού χωρίου έφθασαν άμέτως εις τόν τόπον τού έγκλήματος και ή Gilberte, ή σύγως, μετά ψυχρότητος και χωρίς δάκρυα, κατηγορήσε δια τό έγκλήμα την άδελφήν της Enguerande.

— Είπε αυτή, ειπε, σὰς τό όρκίζομαι· ήγάπα τόν Ιωάννην και διότι ήτο ζηλότυπος τόν έφόνευσεν.

Δεν έγεινε και άνάγκη να έρωτησωσι την Enguerande. Όμολόγησεν άπλούστατα, χωρίς συγκίνησιν και χωρίς φαινομενικά τυφεις τής συνειδήσεως της τὰ πάντα, ώς να έπρόκειτο περί πράγματος άπλουστάτου και φυσικωτάτου.

— Τόν ήγάπων, ειπε. "Εμεινε πέντε έτη φυλακισμένη. Όταν έπανήλθεν εις τόν τόπον της, εύρε την Gilberte, ή όποια δεν είχε διόλου κινηθῆ από τόν πύργον και ή από κοινού ζωῆ ήρχισεν έκ νέου.

Δεν εγνωρίσαν τίποτε περισσότερον. Τό μυστήριον των ιδιαιτέρων σχέσεών των έμενε καθ' όλοκληρίαν σκοτεινόν. Από την εποχήν τού φοβερού δράματος, κανεις δεν είχε εισέλθει εις την κατοικίαν των. Έγήθασαν εις τελείαν άπεμόνωσιν, χωρίς να όμιλωσι εις κανένα, άφίνουσαι να καταρούσιν τὰ έρεπια τού πύργου των. Ένιστε τὰς συναντούσαν εις τὰ περίε. πάντοτε μόνας και ουδέποτε την μίαν χωρίς την άλλην. Και αυτό ήτο τό περιεργότερον εις την διχωγήν των : διατι έζούσαν μαζῆ; Και αυτή ή μεγάλη πωχία των δεν ήτο λό -

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Πρό όκτώ ήμερῶν κατόχουν τό περίεργον αυτό άσεστόκτιστον χωρίον, ότε κάποιος εις την αΐθουσαν τού φαγητού τού μικρού ξενοδοχείου ειπε :

— Κυττάξετε τὰς δύο δεσποινίδας d'Archignat ! Θά ήτο βέβαια κάτι πολύ περίεργον, διότι όλος ό κόσμος έτρεξεν εις τό παράθυρον. Ήκολούθησα τούς άλλους και ειδον δύο γεροντοκόρας πτωχικά ένδεδυμένας, αι όποιαι περνούσαν κρατούμεναι από τό χέρι. Δεν ειδον τίποτε τό ιδιαιτερον ουτε εις τὰ πρόσωπά των, ουτε εις την άπλουστάτην ένδυμασίαν των. Έπίσης και ή ιστορία των, την όποιαν άμέσως μου διηγήθησαν, δεν μου έφάνη πολύ ένδιαφέρουσα.

Με δύο λέξεις ειπε αυτή : Πρό τεσσαράκοντα έτών αι δύο άδελφαί έμειναν όρφανα και κληρονόμοι ενός μικρού πύργου, απέχοντος όλίγα χιλιόμετρα. Η παρόσις λέγει, ότι την εποχήν εκείνην ήσαν ώραιαί και ήρεσας και εις τόν πλέον δύσκολον. Και πράγματι εις από τούς άρχοντας τού χωρίου ό Jean du Favouet ήγάπησε την μεγαλύτεραν, την δεσποινίδα Gilberte, την έζήτησεν εις γάμον και ή πρόσας του έγεινε δεκτή. Φαίνεται ότι ήγαπῶντο άμοιβαίως πολύ. Ημέραν τινά όμως πρό τής όριθεισης εποχῆς τού γάμου των,

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Διηγήματα τής Ξενητείας. Εις μικρόν όδογον-ασείλιδον βιβλιόριον έδημοσίευσεν ό κ. Χρηστοβασιλης νέαν σειράν διηγηματιῶν του υπό τόν άνω τίτλον. Και ταῦτα ως και τὰ πρό αυτών εκδοθέντα έχουν γραφεί εις ήπειρωτικήν διάλεκτον, την όποιαν μετά τόσης φυσικότητος και ζωντανῆν, ούτως ειπεῖν, γράφει ό συγγραφεύς.

Τὰ «Διηγηματια τής Ξενητείας» έχουν ληφθῆ έντελῶς έκ τού φυσικοῦ, τὰ διαπνέει δε ή αυτή ήθογραφική δύναμις και ή αυτή τρυφερότης, ή διακρίνουσα τόν συγγραφέα εις πάντα τὰ έργα του. Τό βιβλιόριον τού κ. Χρηστοβασιλη, άποκαλύπτει και ζωγραφίζει τελείως τόν άγροτικόν βίον και την ψυχῆν των χωρικῶν τής Ηπειρου, άποτελεῖ δε άνάγνωσμα λίαν εύρεστον.

Ηχώ τού Συρμού Δέν υπάρχει λόγος πλέον να ένγράφωμαι αι Έλληνίδες συνδρομητριαι εις ξένα περιοδικά τού συρμού, διότι άπεικτίσαμεν ήδη και εν Έλλάδι περιοδικόν τέλειον τοιοῦτο, την «Ηχώ τού Συρμού», ή όποια εκδίδεται άνα δεκαπενθήμερον, έραμιλλος και εις χρωματιστάς εικόνας και εις πληθύν σκεδίων φορεμάτων και πλυν με τὰ τελειότερα ευρωπαϊκά. Τό α' φυλλάδιον, τό όποιον έχουμε υπ' όφιν μας, περιλαμβάνει πέντε εικόνας χρωματιστάς και 22 μαύρας. Τό λαμπρόν τοῦτο περιοδικόν ώρισε συνδρομήν εύθυνοτάτην, δηλ. εκ δρ 12 ετησίαν.

Περί μορφώσεως εθνικού χαρακτήρος. Παρά τού κ. Γ Τσιμιστοπούλου εκδόθη υπό τόν άνω τίτλον φυλλάδιον, άνταποκρινόμενον δια τού περιεχομένου του, εις τόν τίτλον του. Τιμάται λ. 50.

Πρά τού κ. Δελλαπόρτα ιατροῦ εκδόθη φυλλάδιον, εν ώ εκτίθενται τὰ εν τῷ όφθαλμιατοσφ διεδραματισθέντα εσχάτως.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μαριε άτα σταφύλια φράουλα. Αφαιρέιτε τόν φλοιόν των σταφυλιῶν, ως και τὰ κουκούτσια. Τὰ ζυγίζετε. Δια μίαν όκ. σταφύλια 1)2 ζάχαριν, εν ποτηράκι τού κρασιού κονιάκ και 2 ποτήρια νερό. Αφίνετε να βράση. Όταν δόση σεβρίσετε. Διατηρείται και τόν χειμῶνα και είναι πολύ ωφέλιμος δι' άναίμικα παιδιά.

Σταφύλι φράουλα εις οίνον πνευμα. Καθαρίζετε και πλύνετε ώραια και εκλεκτά σταφύλια καλά. Κόπτετε κάθε ρόγαν με τόν μικρόν μύχον της. Τὰ βράζετε εις σιρόπι εις τό όποιον έχετε ρίψει και όλίγην βανιλίαν 1)10 λεπτά. Τὰ βγάξετε από τό σιρόπι. Τὰ σεβρίσετε

δρας κέρη δσον τό τού θεάτρου. Αι ήθοποιοί των άλλων εθνῶν ώμίλησαν υπό τό αυτό πνευμα και μόνον αι γερμανίδες αντιπρόσωποι δεν ήταν σύμφωνοι προς τό ζήτημα τούτο.

Την έσπέραν εις την Βασιλικήν αΐθουσαν, την περιλαμβάνουσαν περί τὰ 4.000 άτομα και άσφυκτικῶς πλήρη συνήλθον αι περι των πολιτικῶν δικαιωμάτων τής γυναικός άγωνιζόμεναι. Την εξέδραν στολίζουον σημαίχι άγγλικά, άμερικανικά, έλβετικά και γερμανικά. Προεδρεύει ή κ. Fawcett έχουσα πλησίον της τὰς έπι των γυναικειῶν δικαιωμάτων πρωταγωνιστριάς και πρωταγωνιστάς τού κόσμου. Παρίστανται πολλοί λόρδοι, πολλοί βουλευταί, ή Susan Antony, ή γηραιά πρωταγωνίστρια των γυναικειῶν δικαιωμάτων εν Αμερικῆ, ή λαίδη Somerset, πρόεδρος τής Διεθνούς Ένώσεως των Γυναικῶν τής Έγγρατείας. Οι λόγοι των ρητόρων άνδρῶν και γυναικῶν υπήρξαν ώραιοι, πλειστικοί και πλήρεις έλπίδων και γυναικῶν υπήρξαν ώραιοι, πλειστικοί και πλήρεις έλπίδων Η κ. Susan Antony ιδία θριαμβεύει, κατόπιν τής άφελούς διηγησεως της, πῶς ήρχισεν εν Αμερικῆ τό ζήτημα των γυναικειῶν δικαιωμάτων. Είπαι πενήντα έτη τώρα, λέγει, αφ' ότου εις μίαν δημοσίαν συνάθροισιν έλαθχ τόν λόγον και εξεστόμισα την τρομερῆν τίτε λέξιν τής γυναικείας ψήφου. Η πρώτη μου άπόπειρα, αν και έγέννησε σκάνδαλον και εξήγειρε πολύ πλῆθος εναντίον μου δεν με απέθάρρυνε. Πεντηκονταετής άγων στέφεται σήμεραν υπό επιτυχίας. Ο τής Νέας Ζηλανδίας αντιπρόσωπος κ. Reus λέγει πῶς τό παρχωρηθέν εις τὰς εν Αυστραλίη γυναικας δικαίωμα τής ψήφου ουδέμιαν έφερον εις τό καθεστῶς άναστατάωσιν. Αι ψηφίζουσαι πολίτιδες έμειναν αξιόλογοι σύζυγοι και μητέρες. Είμαι βέβαιος, λέγει περκίνων, ότι ή ήμέρα τής πολιτικῆς ισότητος θα άνατείλη και δια την Άγγλίαν, χωρίς να κλονισθῆ δια τοῦτο ποσῶς τό Βρεττανικόν κράτος. Η συνεδρίασις διαλύεται αφού έψάλη ό ύμνος Godsave the Quncu.

Μαίη Διούρα.

γος άρκετός δι' εξήγησιν τού αίνιγματος Πῶς ήδύναντο να βλέπωνται, να ακούσων, να παρέργονται μαζῆ δλαι αι ώραι τής ζωῆς, με μίαν τοιαύτην άνάμνησιν μεταξῶ των ;

Μίαν ήμέραν, εις ένα γύρῶμα τού δρόμου άνάμεσα εις τό δάσος, άνεκάλυφα την κατοικίαν των. Γηραιός τεύχος με έπάλλεις πεσιθάλει μέγα μέρος λειμώνων και κήπων, τούς όπολους ειδον από ένα χάλασμα. Εις τό μέσον μία λίμνη και εις τό μέσον τής λίμνης αυτής, εις την κορυφήν ενός μικρού βράχου, σωρός από έρεπια τεύχων, επάλλεων και κλιμάκων, όπου εινε αδύνατον να φαντασθῆ κανεις ότι εινε δυνατόν να υπάρχη μέρος κατοικήσιμον. Έν τούτοις ήτο ή κατοικία των, και μία μικρά βάρκα τὰς ώδήγει εις αυτήν, την όποια προσέδεναν εις ένα μικρόν κόλπον τής νήσου.

Όλαι αυταί αι λεπτομέρειαι ηΰξησαν φοβερά την περιεργείαν μου. Διατι ή άπρόσιτος αυτή μόνωσις ; Πῶς έπερνούσαν ή ζωῆ των επάνω εις τόν ξεμον αυτόν βράχον άνάμεσα εις αυτὰ τὰ έρεπια ; Τι έκαμνον ; Τι έλεγαν ; Χωρίς να τό θέλω επανηρχόμην καθ' εκάστην εις την συνήθη θέσιν μου από όπου ήδύναμην να τὰς κατασκοπεύσω. Και τὰς ειδον μίαν ήμέραν να εισέρχωνται με την βάρκα των, να περνούν την λίμνην και να εξέρχωνται εις τό άλλο μέρος. Περιπάτησαν μία δύο ώρας άσκόπως, τὰς ήκολούθησα, τὰς συνήτησα δεν έφάνησαν διόλου δε παρετήρησαν την παρουσίαν μου Έκρατούντο από τό χέρι κατὰ τό σύνθησ και ώμίλουν χαμηλοφώνως Πασητήρησα μελιστα ότι διόλου δεν έπαυαν να όμιλωσιν, άλλ' ήτο αδύνατον να ακούσω και την έλαχίστην λέξιν από την συνομιλίαν των.

Τό φθινόπωρον επέρασε και ήλθε ό χειμῶν χωρίς να μίθω τίποτε νεώτερον. Δεν τὰς συναντούσα πλέον, κανεις δεν τὰς έόλεπε και δεν

ήξευρον αν έζούσαν ή όχι. Ένα βράδυ, έπειτα από μίαν εβδομάδα τρομερού ψύχους, άπεφάσισα και έβαλα εις ενεργείαν τό σκεδión μου, τό όποιον τόσον καιρον έμελέτων και τό όποιον ίκανοποίησε τέλος την περιεργείαν μου.

Κατά τὰς δέκα, με μίαν σκοτεινήν βραδιά, επέρασα τόν τεύχον και έφθασα έως εις την λίμνην, εντός τής όποιας ειζον εύσε τό πτώμα τού Ιωάννου. Τό νερό ήτο παγωμένον και επέρασα. Έπισπια από όλίγα λεπτά έφθασα εις τὰ έρεπια τού πύργου, μέσα εις τὰς χωρίς στεγγῆν αιθούσας, εις τούς διαδρόμους τούς πλήρης συντριμματιῶν, εις τὰς σκάλας τὰς χωρίς βαθμίδας. Τίποτε δεν επανέρωνε ότι δύο όντα ζωντανά κατοικούσαν εκεί, και ήρχισα να άπελπίζωμαι όταν εξήφρα ήκουσα θόρυβον φωνῶν. Ηρχισα με μεγάλην δυσκολίαν εις τό φοβερόν σκότος να διευθύνωμαι προς να μέρος εκείνο· τέλος έφθασα έμπρ σ εις μίαν πόρταν όπισθεν τής όποιας ήκούοντο αι φωναι.

Με άπειρους προφυλάξεις την μιτοήνοιζα. Εις τό βίθος ενός μεγάλου δωματίου πλησίον τής εστίας, εύρίσκοντο αι δεσποινίδες d'Archiquat, και ήκουσα την μίαν ή όποια έλεγε.

— Ότι και αν έκαμνες εμά ήγάπα ω ! βεβαίως εμά ήγάπα.

Και ή άλλη άπήντησε.

— Έως· άλλ' εγώ τόν έφόνευσα.

Όμίλουν δια τόν φόνον αυτόν ! Όμίλουν έπειτα από τεσσαράκοντα έτη Μήπως δι' αυτό δεν ώμίλουν και όταν εξήρχοντο ; μήπως δι' αυτό δεν ώμίλουν και εις τό μοναδικόν δωμάτιον, τό όποιον ειζον εις τόν πύργον των ; εις τό δωμάτιον αυτό όπου διεκρινα την τράπεζαν τού φαγητού εις τό μέσον, από την όποιαν πρό όλίγου ειζον σηκωθῆ και όπου ήσαν αι δύο κλίνας των μία πλησίον τής άλλης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δο Ε. Κ. Ένταυθα. Ἀπορῶ πῶς δὲν εἰδοποιήσατε ἐνωρίτερον. Ὁ ἄσας σταλῶσι πάντα. — Καν Η. Ε. Ἀνδωνία. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας — Κον Α. Α. Ἄρραον. Αποστέλλονται. — Καν Ε. Μ. Πειραιᾶ. Ἀνεβλήθη δὲ οὔτε αἱ ἡμίσεις ἐκ τῶν συνδρομητῶν εἶχον προπληρώσει ἐντὸς τῆς ὁρισθίστης προθεσμίας. — Καν Δ. Μ. Μασσαλία. Θερμοτατὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν, ὡς καὶ διὰ τὴν πρόσκλησιν. Τό-ε ἔπρεπε νὰ θυσιασθῆ ἡ κατὰ τὸ προσεγὲς θέρος μετάβασίς μου εἰς Μασσαλίαν. — Δα Α. Ι. Β. Αἴγιον. Ενεγράφητε. Τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν. Ζητούμενην εἰκόνα δὲ στείλωμεν ἐὰν ὑπάρχη. — Καν Μ. Κ. Παλάμας. Συγγνώμην διὰ τὴν βραδυτέταν. Ἄλλ' ἐπεριμένουμεν νεωτέρας ἀποστολάς. — Καν Ε. Α. Φλ. Λυμιαρ. Ἐστάλησαν. — Καν Ε. Π. Φιλιατρά. Ἀπεστάλησαν πάντα. — Καν Εἰ. Κ. Ἰόκονον. Εὐχαριστίας θερμὰς διὰ σταλείσαν σημειώσιν. — Δα Ζ. Δ. Α. Λιασάδες. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας — Κον Ε. Δ. Τεργέστην. Εὐχαριστοῦμεν. Τὰ φύλλα ἐστάλησαν. — Καν Μ. Κ. Βορβανη. Ἐγγράψατε ὅσους δυναθῆτε ποιεῖτε σπότερος. Δα Μ. Ψ. Καλάμας. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας. Δα Β. Ι. Μπ. Ἀναβρυτὴν Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Ἐστάλησαν. — Δα Λ. Χ. Σουλινᾶν. Φρ. χρ. 60 ἐλήφθησαν Εὐχαριστίας θερμὰς Γράφομεν Δα Α. Κ. Ναύπλιον. Βεβαίως ἄσπρον μάλλινον φέρεμα δύνανθε νὰ φερῆτε καὶ ἔξω τὸν χειμῶνα. ἄρκει νὰ εἶναι θερμὸν. Κον Ι. Β. Ἐλισαβετοπούλιν. Στέλλομεν ἐκ δευτέρου — Δα Η. Κ. Βλ. Γαλαξείδιον Ἐστάλησαν καὶ πάλιν Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἐννοεῖτε τὴν θερινὴν περίοδον καθ' ἣν ἐπὶ πέντε ἔβδου. ὡς πάντοτε διεκόπη ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν». Κασ Α. Α. Βυλὸν ἐστάλη ἀμέσως ζητηθῆν. Καν Αἰ. Δ. Μ. Νεαν Ὑόρκην. Εὐγνωμῶν διὰ τὰς κρίσεις σας. Ὁ ἄσας στείλω εὐχαριστίας δύο ἀντίτυπα ἔτι. Δα Θ. Μ. Ἰωάννικα Ἀ, εἰσεύρετε πῶσον ἀκριβῆ στοιγίζει ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις. Καν Μ. Μ. Βραβίλιν. Ἐλυτήθην πολὺ διστι δὲν ἄσας εἶδον Γράφω.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τὸ κρέας εἶναι ἡ μᾶλλον ὑγιεινὴ καὶ τονωτικὴ τροφή. Συμβαίνει ὅμως συχνὰ νὰ γάνη μέγα μέρος καὶ τῆς οὐσίας καὶ τῆς δυνάμεως του, ἀκαταλλῆτως κοπιόμενον παρὰ τοῦ κρεσπώλου τοῦ μὴ γνωρίζοντος εἰδικῶς, τὰ δι' ἕκαστον φαγητὸν προσριζόμενα, εἰδικὰ μέρη. Νομίζομεν ὅτι παρέγομεν μεγάλην ἐκδούλευσιν εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις ἀναγνωστῆρας μας συνιστάσας οὐταῖς τὸ μοναδικὸν τῆς πόλεως μας κρεσπώλειον ἢ ΒΛΕΥΣΕΡΙΑ τῶν κκ. Ν. Μάρκου καὶ Γαλατοπούλου κείμενον εἰς τὴν βορειοανατολικὴν πλευρὰν τῆς Νέας Ἀγορᾶς. εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκει πᾶσα οἰκοδόποινα κρέατα ἐκλεκτὰ, ζῶων διαιτωμένων κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς. Πλὴν τούτου τεχνίτης εἰδικὸς ἐν Εὐρώπῃ καταρτισθεὶς, χωρίζει καὶ ποσοποιεῖ τὸ δι' ἕκαστον φαγητὸν εἰδικὸν τεμάχιον, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐπέρχεται μεγίστη εὐκολία καὶ διὰ τὴν ὀδαστέραν οἰκοδόποιαν ὡς καὶ μεγάλην οἰκονομίαν εἰς τὴν κατανάλωσιν. Τὸ Κρεσπώλειον τοῦτο διευκολύνον μεγάλως τὴν πελατεῖαν του, εἰσήγαγε πρῶτον τὸν νεωτερισμὸν τῆς

Ἐξήκολούθουν καὶ ἔλεγον φοβερὰ πράγματα καὶ δὲν τὰ ἐφώνηζον διόλου, ὅπως συμβαίνει ὅταν εὐρίσκειται κανεὶς ὠργισμένος. Ὅχι βεβαίως εἶχον πλέον κουρασθῆ νὰ φωνάζουν καὶ δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ χύμουν βίαια σχήματα.

— Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆς Enguerrande, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο μνηστῆρ μου καὶ ὅτι μόνον εἰς ἐμὲ ἀνῆκεν.

— Ὁ Ἰωάννης σου ἦτο περισσότερον ἰδικὸς μου Gilberte, διότι ἦτο ὁ μνηστῆρ τὸν ὅποιον εἶχον διειρευθῆ καὶ τὸν ἡγάπων μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ὄνειρου, τὴν ὁποίαν σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσης.

Καὶ ἡ συνομιλία ἐξηκολούθει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ὡ! ὅποιον μῖσος εἰς τὰς ἐσθεσμίνας φωνᾶς των καὶ εἰς τὰς ἡσύχους κινήσεις των! Τίποτε ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωκε τὴν αἰσθησιν τοῦ μίσους ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς γεροντοκόρας τὰς τῶσον ἡσύχους! Μετὰ πότης εὐχαριστήσεως ἐβατάνιζεν ἡ μ'α τὴν ἄλλην! Ἡ Gilberte ἔπιασε ἀπὸ τὸν βραχίονα τὴν Enguerrande.

— Τὴν τελευταίαν ἐπέραν τὴν διήλθε πλησίον μου εἰς τὸ ἴδιον αὐτὸ δωμάτιον, ὅπου ἐκάμαμεν τὰ σέμδια τῆς μελλούτης εὐτυχίας μας: Ἐνόμισα ὅτι ἡ Enguerrande ἔτρεμε. Ἀπήντησε.

— Τὴν τελευταίαν ἐσπέραν ἐπέρασε πλησίον σου, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν ὦραν τῆς ζωῆς του μαζί μου. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ Gilberte ἔτρεμε. Ἐνυτάχθησαν Ὡ! ὅποιον μῖσος! Εἶνε δυνατόν νὰ μισῶνται οὕτω! Στιγμὰί τινὲς ἡσύχας ἐπέρασαν, ἔπειτα ὁ διάλογος τοῦ

παροχῆς εἰς τοὺς πελάτας του μπιφτέκ τμηματικῶς, χωρὶς νὰ εἶναι πλέον ἀνάγκη ν' ἀγοράζῃ τις ὀλόκληρον σιλέττο διὰ νὰ ἔχη ἐν ἡ δύο μπιφτέκια. Καὶ τὸ ἰὸ αἰτερωσ πωλούμενα διὰ ζωμὸν κόκκαλα εὐκόλουνον ἐπίσης πολὺ τὰς πολυμελεῖς οἰκογενεῖας.

Μέγα προσὸν τοῦ καταστήματος τούτου εἶναι ἡ ἀβρότης τῶν τρώπων καὶ ἡ προσήνεια καὶ γλωσσομάθεια τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ. Αἱ τιμαὶ του μεθ' ὅλας τὰς ἄνω ἀναφερομένας εὐκολίας εἶναι αἱ συνήθεις τῆς Ἀγορᾶς, ἕνεκα τῆς πολυπληθοῦς πελατείας του, τῆς ἀπαρτιζομένης ἐκ τῶν μεγαλητέρων ξενοδοχείων, ὡς καὶ ἐκ τῶν πολυπληθεστέρων οἰκοτροφείων καὶ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων.

Κύριός τις ἐκ Κκαλαμῶν πρῶην δικηγόρος, οἰκογενειάρχης περιελθὼν εἰς ὑπερτάτην οικονομικὴν στενοχωρίαν, ἤλθεν ἐνταῦθα πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας.

Δυστυχῶς ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ του. Ἡ δὲ ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν φιλανθρώπων, ὅπως τοῦλάχιστον πορισθῆ τὰ ἔξοδά του διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Πᾶσα συνδρομὴ ἢ καὶ πᾶσα περὶ αὐτοῦ πληροφορία: Ὅδός Ἐρεχθέως. Πικνοπωλεῖον Α. Ἀνωνοπούλου.

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

Ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνωστῆρας μας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη καὶ παρ' ὅλων, ὅσαι μέχρι σήμερον ἐπρομηθεύθησαν τὰ ὑποδήματά των παρ' αὐτοῦ, ἐδέχθημεν εὐχαριστήσεις διὰ τὰς συστάσεις. Ἴδου διατὶ σήμερον τὸν συνιστῶμεν θερμότερον, διότι εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ταξιδεύει κατ' ἔτος εἰς Εὐρώπην καὶ παρακολουθῶν τὰς προόδους τῆς τέχνης του, προμηθεύεται ἐνταῦτ' ὀνύματα ἐκλεκτὰ καὶ στερεὰ, δι' ὧν κατασκευάζει τὰ κομψότερα καὶ τὰ στερεώτερα ὑποδήματα τῶν Ἀθηνῶν.

ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΛΧΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

Εἶχομεν ἀναγκασθῆ νὰ ἀναβάλωμεν τὴν κλήρωσιν τοῦ Λαχείου τῆς Ἐφημερίδος, διότι ἐντοσπόμεθα νὰ τὸ εἴπωμεν ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν, αἱ ὁποῖα προκατέβαλον τὰς συνδρομὰς των δὲν εἰχεν ἀνέλθει οὔτε εἰς τὸ ἡμισυ τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἦδη δηλοῦμεν ὀριστικῶς ὅτι ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ ἐν-ὸς δέκα ἡμερῶν, κατὰ τὰς ὁποίας ἐλπίζομεν ὅτι θὰ μᾶς ἀποστελοῦν πάντα τὰ καθυστερούμενα, αἱ ἀδικιολογήτως ἀμελήσαναι νὰ τὸ πράξουν μέχρι σήμερον.

Μίτους ἐπανέληθη φοβερώτερος, ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς διάλογος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πόσα τῆρα ἔτη ἐπανελαμβάνετο καθ' ἐκάστην. Καὶ ἐνόησα ὅτι ἦσαν περισσότερον συνδεδεμένα: ἀπὸ τὸ μῖσος των, παρὰ ἀπὸ τοὺς δεσμούς τῆς μεγαλειτέρας ἀγάπης. Ἐξοῦσαν μαζί διότι ἡ ζωὴ των ἦτο ἀδύνατος χωρὶς τὸ μῖσος αὐτό. Ἦτο ἡ χαρὰ των, ἡ μέθη των, ἡ εὐτυχία των. Ἐξεδικούντο ἡ μίαν τὴν ἄλλην αἰωνίως εἰς κάθε δευτερόλεπτον, μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις. Ὡ! ὅποιον μῖσος, δυσνόητον καὶ τερατώδες!

Καὶ ἤκουσα ἀκόμη τὴν Gilberte ἡ ὁποία ἔλεγε.

— Ἐσὺ δὲν εἶχες ποτὲ τὴν ἀγάπην του, καὶ ἡ ζωὴ του μοῦ ἀνῆκεν.

Καὶ ἡ Enguerrande ἀπεκοίθη μὲ ἀπαίσιον μερίδιμα.

— Ναὶ ἡ ζωὴ του σοῦ ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐγὼ τὴν εἶδα νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμα του, εἶδα νὰ τρέχῃ τὸ αἷμά του καὶ τὸ ἔπιον, ἐννοεῖς, τὸ ἔπιον τὸ αἷμά του.

Δὲν εἰκονοῦντο διόλου, καὶ ὅμως εἶχον τὴν αἰσθησιν ὅτι ἐμελλον νὰ ἐπιτεθοῦν ἡ μία κατὰ τῆς ἄλλης, ὅπως θὰ ἐγένετο πολὺ συχνὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐξἄνα ἡ Gilberte ἐπετέθη κατὰ τῆς Enguerrande καὶ ἐκυλίεθον αἱ δύο εἰς τὸ πάτωμα. Ἐβρυγον.